Nr. 3. Warszawa, dnia 30 marca 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 15 mk. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.
Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-39. Redakcji 304-22.

wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie porozumiewania się z Min. Sztuki i Kultury przy wydawaniu koncesji. 91. Okólnik (465) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie obsadzania urzędów przedewszystkiem inwalidami i b wojskowymi. 92. Okólnik (467) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1921 r. do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie zniesienia Wydziału Inspekcyjno-Dyscyplinarnego w Min. Spr. Wew. 93. Okólnik (468) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1921 r. do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie postępowania Komisji Weryfikacyjnych. 94. Okólnik (469) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1921 r. do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie legitymacji funkcjonarjuszów biura Propagandy Wewnętrznej, 95. Okólnik (470) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1921 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie ułożenia następnych budżetów samorządowych na okres 9 miesięcy od dnia 1 kwietnia 1921 r. 96. Okólnik (471) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 marca 1921 r. do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie rejestracji rzeczy, stanowiących własność b. funkcjonarjuszów b. władz okupacyjnych. 97. Okólnik (472) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 marca 1921 r. do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, zawierający regulamin dla Komisji, utworzonej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych do rozpatrywania zażaleń, wnoszonych przeciwko orzeczeniom Urzędu Mieszkaniowego m. stoł. Warszawy. 98. Okólnik (475) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1921 r. do Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie pozgonnego. 99. Okólnik (476) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie rewizji urzędników i osób wojskowych na granicy Państwa.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i we Władzach Administracyjnych I i II instancji

---

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 115 z dnia 20 grudnia 1920 r.

Poz. TREŚĆ:

759. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 18 października 1920 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.

760. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 18 listopada 1920 r. w przedmiocie utworzenia władz administracyjnych drugiej instancji na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze dnia 12 października 1920 r.

761. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 22 listopada 1920 r. w przedmiocie dodatków reprezentacyjnych.

762. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 27 listopada 1920 r. w przedmiocie zniesienia i likwidacji Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

763. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 29 listopada 1920 r. o ustanowieniu Delegata Głównego Urzędu Ziemskiego na Śląsku Cieszyńskim.

764. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 6 grudnia 1920 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Aprowizacji prawa do wydawania rozporządzeń w zakresie regulacji i ograniczenia przewozu ziemiopłodów i ich przetworów w obrocie pozakontyngentowym.

765. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 8 listopada 1920 r. w przedmiocie wykonania postanowień art. 45—48 i 89—92 ustawy o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

766. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 10 grudnia 1920 r. w przedmiocie ustanowienia komunikacji tranzytowej przez Górny Śląsk z Polski do Polski oraz z Górnego Śląska przez Polskę do Prus Wschodnich, jak również komunikacji sąsiedzkiej między Polską a Górnym Śląskiem.

Nr. 116 z dnia 21 grudnia 1920 r.

767. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z d. 29 listopada 1920 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Nr. 117 z dnia 23 grudnia 1920 r.

768. Ustawa z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji (województw) na obszarze b. Królestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy.

769. Dekret z dnia 7 grudnia 1920 r. o wywłasz-

czeniu gruntów na rzecz rozszerzenia cmentarza grzebalnego w Piotrkowie.

770. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku drożyźnianym do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

771. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 17 listopada 1920 r. w sprawie zwrotu kosztów podróży członków komisji podatkowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

772. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie ustanowienia cen drewna opałowego, zajętego i przygotowanego w lasach prywatnych, na okres zimowy 1920/21.

773. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 6 grudnia 1920 r. w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w gminie miasta Stanisławowa i w gminie miasta Jasła.

774. Rozporządzenie Ministra Kolei Zelaznych z d. 13 grudnia 1920 r. o bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami polskich kolei żelaznych a Trjestem i Fiume (Rjeka).

775. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 13 grudnia 1920 r. w przedmiocie obliczania opłat za przewóz węgla kamiennego w bezpośredniej komunikacji pomiędzy kolejami państwowemi z jednej strony i kolejami prywatnemi Piła — Jaworzno i Siersza Wodna —Trzebinia—Skawce z drugiej strony.

776. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 1920 r. w przedmiocie organizacji Rady Spółdzielczej.

777. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie zatwierdzenia cennika skór gotowych surowcowych.

778. Obwieszczenie z d. 9 grudnia 1920 r. w sprawie sprostowania ustawy z d. 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

Nr. 118 z dnia 23 grudnia 1920 r.

779. Ustawa z dnia 9 grudnia 1920 r. w sprawie uchylenia dekretu w przedmiocie sekwestru skór i garbników.

780. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 28 października 1920 r. o utworzeniu przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym Komisji Rewindykacyjnej.

781. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 15 listopada 1920 r. w przedmiocie zmian w spisie wyższych zakładów naukowych, których ukończenie daje prawo do dodatku za studja wyższe do zasadniczej płacy funkcjonarjuszów państwowych.

782. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z d. 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

783. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 9 grudnia 1920 r. w przedmiocie dalszego przedłużenia zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z 1920 r.

784. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z d. 17 grudnia 1920 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Nr. 119 z dnia 31 grudnia 1920 r.

785. Ustawa z dnia 9 grudnia 1920 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia Rady Obrony Państwa z d. 11 sierpnia 1920 r. o utworzeniu Trybunału Obrony Państwa.

786. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Poczt i Telegrafów zarządu poczt, telegrafów i telefonów na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

787. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu Sądu Apelacyjnego Warszawskiego.

788. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu Sądu Apelacyjnego Lubelskiego.

789. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych na obszarze okręgu Sądu Apelacyjnego we Lwowie.

790. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z d. 30 września 1920 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Obrony Państwa o ustanowieniu „Krzyża Walecznych".

791. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 17 grudnia 1920 r. w sprawie zaprowadzenia na kolejach wązkotowych Części I Ogólnopolskiej taryfy osobowej i bagażowej, obowiązującej od d. 1 czerwca 1920 r. na kolejach normalnotorowych.

792. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 18 grudnia 1920 r. w przedmiocie pobierania opłat za czynności ładunkowe.

793. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z d. 18 grudnia 1920 r. w sprawie wyłączenia więzień w Częstochowie, Sosnowcu i Będzinie z okręgu Łódzkiej Okręgowej Dyrekcji Więziennej i włączenia ich do okręgu Kieleckiej Okręgowej Dyrekcji Więziennej

Nr. 120 z dnia 31 grudnia 1920 r.

794. Ustawa z dnia 26 listopada 1920 r. o ratyfikacji układu polsko-niemieckiego w przedmiocie przejęcia wymiaru sprawiedliwości z d. 20 września 1920 r.

795. Układ polsko-niemiecki w przedmiocie przejęcia wymiaru sprawiedliwości, zawarty w Poznaniu dnia 20 września 1920 r.

796. Oświadczenie rządowe w przedmiocie wymiany not, dotyczących układu polsko-niemieckiego w przedmiocie wymiaru sprawiedliwości z d. 20 września 1920 r.

Nr. 121 z dnia 31 grudnia 1920 r.

797. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie przedłużenia terminu przedawnienia oraz przedstawienia do zapłaty kuponów procentowych, rentowych i dywidendowych na terytorjum b. dzielnicy pruskiej.

798. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 23 grudnia 1920 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy osobowej na odcinku Praga-Stalowa — Radzymin Kolei Dojazdowej Mareckiej.

799. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 23 grudnia 1920 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za przewóz osób i towarów na wszystkich państwowych kolejach wązkotorowych.

800. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 27 grudnia 1920 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych.

Nr. 1 z dnia 5 stycznia 1921 r.

1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 10 grudnia 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z d. 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

2. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 18 grudnia 1920 r. o opłatach za czynności Urzędów Miar.

3. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 24 grudnia 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o rejestracji i ostemplowaniu austrjackich pożyczek wojennych.

Nr. 2 z dnia 5 stycznia 1921 r.

4. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. w sprawie zmiany ustawy z d. 1 sierpnia 1919 r. o odpowiedzialności osób wojskowych za przestępstwa z chęci zysku.

Nr. 3 z dnia 8 stycznia 1921 r.

5. Ustawa z dnia 14 grudnia 1920 r. w sprawie przejęcia kolei, zbudowanych przez b. władze okupacyjne, przez Zarząd Ministerstwa Kolei Żelaznych.

6. Ustawa z dnia 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie poboru należytości ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austrjackiej za r. 1921.

7. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r., uchylająca rozporządzenie Rady Obrony Państwa z d. 17 wrzesnia 1920 r. w przedmiocie kar za obrazę Naczelnika Państwa.

8. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. w przedmiocie zmiany art. VI ustawy z d. 23 maja 1873 r., wprowadzającej procedurę karną.

9. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 11 grudnia 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia z d. 16 czerwca 1920 r., normującego użytkowanie funduszu osadniczego, przeznaczonego do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego.

10. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie zmiany taksy dla pisarzy hipotecznych.

11. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie administracji funduszu, przekazanego Głównemu Urzędowi Ziemskiemu na cele sfinansowania reformy rolnej.

12. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów, Ministra Skarbu, Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu nauczycieli, dyrektorów, instruktorów państwowych szkół zawodowych oraz seminarjum dla nauczycieli szkół zawodowych.

13. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z d. 3 listopada 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie zatwierdzenia instrukcji tymczasowej dla Okręgowej Komisji Ziemskiej w Poznaniu.

14. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 10 grudnia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w przedmiocie ustalenia głównych i bocznych linji kolejowych do celów wymiaru podatku przemysłowego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

15. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 13 grudnia 1920 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy o policji państwowej z d. 24 lipca 1919 r. Nr. 61, poz. 363 Dz. Pr. P. P. z r. 1919 na obszarach okręgów administracyjnych Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

Nr. 4 z dnia 12 stycznia 1921 r.

16. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. w przedmiocie udzielania gwarancji Skarbu Państwa do sumy 200.000.000 mk. za ulgowe pożyczki dla drobnych przemysłowców, rzemieślników oraz ich organizacji wytwórczych.

17. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej.

18. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego.
19. Ustawa z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów.

Nr. 5 z dnia 12 stycznia 1921 r.

20. Ustawa z dnia 18 grudnia 1920 r. o zagwarantowaniu rent i świadczeń ubezpieczeniowych dla ubezpieczonych na Śląsku Górnym.
21. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 29 listopada 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przejęcia przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu urzędów probierczych na obszarze b. zaboru austrjackiego oraz zmiany przepisów probierczych, obowiązujących na tym obszarze.
22. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 30 listopada 1920 r. w przedmiocie utworzenia wojskowych sądów załogowych oraz podziału wojskowych okręgów generalnych na obwody sądowe.
23. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 grudnia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z tymiż Ministrami do rozporządzenia Rady Obrony Państwa z d. 20 lipca 1920 r. o zasiłkach wojskowych dla rodzin osób, pełniących służbę w wojsku polskiem z poboru i ochotniczo.
24. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 17 grudnia 1920 r. o przedłużeniu terminów dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do uzyskaskania pozwoleń na załatwianie formalności celnych oraz do załatwienia w urzędach celnych zleceń, przyjętych od stron.
25. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia izb skarbowych na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze d. 12 października 1920 r.
26. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie ustalania wysokości djet, wynagrodzenia rozjazdowego oraz zwrotu kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych.
27. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia okręgowych urzędów ziemskich na obszarze b. dzielnicy pruskiej oraz reorganizacji Państwowej Komisji Generalnej i Urzędu Osadniczego w Poznaniu.
28. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyższenia opłat probierczych.
29. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 grudnia 1920 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień rozporządzeń o przepisach taryfowych w komunikacji między stacjami polskich kolei państwowych a stacjami zagranicznemi, położonemi poza punktami przejściowemi polsko-czesko-słowackiemi.
30. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami w przedmiocie przymusowego szczepienia ochronnego przeciw cholerze i tyfusowi brzusznemu.

Sprostowanie do ustawy z d. 17 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 3, poz. 8).

Nr. 6 z dnia 15 stycznia 1921 r.

31. Ustawa z dnia 10 grudnia 1920 r. o dostarczaniu środków przewozowych do budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów.
32. Ustawa z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej.
33. Ustawa z dnia 18 grudnia 1920 r. w przedmiocie reorganizacji sprawy zaopatrywania armji.
34. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 28 grudnia 1920 r. w przedmiocie częściowej zmiany, tudzież uzupełnienia przepisów o przyznawaniu poszczególnych stopni płacy niższym funkcjonarjuszom państwowym.
35. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1920 r. w przedmiocie wprowadzenia na obszarze b. Galicji „Tymczasowej Instrukcji Służbowej dla Policji Państwowej".

Nr. 7 z dnia 15 stycznia 1921 r.

36. Ustawa z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny.
37. Ustawa z dnia 18 grudnia 1920 r., zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie umów, zawartych przez b. władze austrjackie lub austro-węgierskie co do majątku państwowego i funduszu religijnego na obszarze b. zaboru austrjackiego.
38. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10 stycznia 1921 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego spraw szkolnych i oświatowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Nr. 8 z dnia 15 stycznia 1921 r.

39. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 11 stycznia 1921 r. o podwyższeniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.
40. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 13 stycznia 1921 r. o dalszem przedłużeniu pełnomocnictwa Ministra b. Dzielnicy Pruskiej do wydawania na obszarze tej dzielnicy zarządzeń wyjątkowych.

Nr. 9 z dnia 22 stycznia 1921 r.

41. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie włączenia do obszaru m. Sochaczewa wsi Włodzimierzówka oraz części miejscowości Czerwonka.
42. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 7 stycznia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia okresu organizacji sądownictwa na obszarze b. zaboru austrjackiego.
43. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 13 stycznia 1921 r. w przedmiocie utrzymania w mocy sądownictwa doraźnego.
44. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Skarbu zarządu spraw celnych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.
45. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie wywłaszczeń nieruchomości, dokonanych przez b. władze okupacyjne na użytek dróg komunikacyjnych.
46. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 14 grudnia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Robót Publicznych, Ministrem Aprowizacji i Ministrem b. dzielnicy Pruskiej, w przedmiocie wyłączenia z pod obowiązku dostarczenia na cele odbudowy oraz opałowe potrzeby ludności drzewa — właścicieli drobnych parcel leśnych.
47. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 stycznia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia mocy prawnej patentów na wynalazki, ochrony wzorów rysunkowych i modeli oraz ochrony znaków towarowych, zgłaszanych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.
48. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 11 stycznia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia agio od cła.
49. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12 stycznia 1921 r. w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Robót Publicznych w przedmiocie utworzenia Głównej Komisji Szacunkowej we Lwowie i Miejscowych Komisji Szacunkowych w Małopolsce.
50. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 1921 r. w przedmiocie ustanowienia djet dla sędziów przysięgłych i mężów zaufania.
51. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Zdrowia Publicznego, tudzież Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie podwyższenia należytości znawców lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austrjackim.
52. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 13 stycznia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy osobowej na linjach Tow. Akc. Łódzkich Wązkotowych Elektrycznych Kolei Dojazdowych.
53. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra b. dzielnicy pruskiej w przedmiocie zmiany § 3 rozporządzenia wykonawczego tychże Ministrów do ustawy sejmowej z d. 9 lipca 1920 r. w sprawie nadzwyczajnych dodatków do zasiłków inwalidzkich.
54. Obwieszczenie Ministra Skarbu z d. 25 listopada 1920 r. w sprawie sprostowania omyłek w rozporządzeniu z dnia 17 września 1920 r., zawierającem przepisy wykonawcze dla b. dzielnicy austrjackiej w przedmiocie należytości od przeniesień majątku pod tytułem darmym, ogłoszonem w Dz. Ustaw Rz. P. za r. 1920, Nr. 95, poz. 828.

Monitor Polski *).

Nr. 1 z dnia 3 stycznia 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 grudnia 1920 r. w przedmiocie sekwestru cysterny naftowej (zbiornika) w m. Ostrowiu Mazowieckim.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 grudnia 1920 r. w przedmiocie sekwestru zbiorników naftowych w mieście Radomsku.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 grudnia 1920 r. w przedmiocie sekwestru zbiornika naftowego w m. Garbatce, powiatu Kozienickiego.

Nr. 3 z **dnia 5** stycznia **1921** r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 14 grudnia 1920 r. w przedmiocie kosztów przewozu wyrobów monopolowych z rozlewni do miejsc sprzedaży.

Nr. 4 z dnia 7 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Zakładu Aprowizacji Sanitarnej.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 22 grudnia 1920 r. w sprawie zwolnienia od przymusowego zarządu państwowego statków parowych i łodzi, znajdujących się na Dolnej Wiśle.

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Nr. 6 z dnia 10 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 24 grudnia 1920 r. w przedmiocie zwolnienia od cła surowic i szczepionek, używanych w lecznictwie i stosowanych do celów weterynaryjnych.

Obwieszczenie Kierownika Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 28 grudnia 1920 r. o pozwoleniach, udzielonych na wyrób i handel surogatami niektórych produktów spożywczych.

Nr. 7 z dnia 11 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14 grudnia 1920 r. w przedmiocie podwyższenia dopuszczalnej kwoty przekazów pocztowych, pobrań oraz deklarowanej wartości paczek i listów wartościowych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 27 grudnia 1920 r. w przedmiocie zmiany cen ropy i przetworów naftowych.

Nr. 9 z dnia 13 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 22 grudnia 1920 r. w przedmiocie podwyższenia dopuszczalnej kwoty przekazów pocztowych, pobrań oraz deklarowanej wartości paczek i listów wartościowych w obrocie wzajemnym z b. dzielnicą Pruską.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa Sztuki i Kultury z dnia 24 listopada 1920 r. w przedmiocie zatwierdzenia fundacji imienia Janiny Wassercug.

Nr. 12 z dnia 17 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 stycznia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia mocy prawnej patentów na wynalazki, ochrony wzorów rysunkowych i modeli oraz ochrony znaków towarowych, zgłaszanych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 22 listopada 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Przemysłu i Handlu o podwyższeniu taks egzaminowych dla ubiegających się o uprawnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i studniarskich (rurmistrzów) na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 5 stycznia 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 22 października 1919 r. („Monitor Polski" z 1919 r. Nr. 231) o warunkach upoważnienia instytucji społecznych do przeprowadzenia parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Nr. 13 z dnia 18 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie z dnia 18 stycznia 1921 r. w przedmiocie kompetencji Izb kontroli Państwa.

Nr. 14 z dnia 19 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Spraw Zagranicznych z d. 17 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego w przedmiocie rejestracji szkód materjalnych, wyrządzonych w niewoli niemieckiej jeńcom Polakom z b. armji rosyjskiej w czasie wojny 1914—1919 r.

Nr. 16 z dnia 21 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z d. 17 stycznia 1921 r. w sprawie powołania Komisji Lokalnej do badania wzrostu kosztów utrzymania rodzin pracowniczych, zatrudnionych w przemyśle i handlu w mieście Lublinie.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31 grudnia 1920 r. w sprawie podziału osób, pełniących obecnie służbę w wojsku, na kategorje.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1921 r. w przedmiocie wprowadzenia obrotu oszczędnościowego i czekowego Pocztowej Kasy Oszczędności w urzędach pocztowych okręgów administracyjnych Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 grudnia 1920 r. w przedmiocie opłat za reklamację, dotyczące rozmów telefonicznych.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 stycznia 1921 r. o zmianie nazw stacji kolejowych Biała i Bielsk, w okręgu Dyrekcji Kolejowej Wileńskiej, na „Biała Podlaska" i „Bielsk Podlaski".

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

75.

Okólnik (446) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu i Kierownika terenów, przejętych po b. Zarządzie Terenów Etapowych i Przyfrontowych oraz do wiadomości Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej, Komisarza Rządu na Ks. Cieszyńskie i Generalnego Delegata Rządu na Małopolskę w sprawie kwest.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i odnośnych zarządzeń przepisy tymczasowe, dotyczące kwest publicznych otwartych i zamkniętych, urządzanych na obszarach b. zaboru rosyjskiego.

§ 1.

Wszelkie kwesty publiczne bez piśmiennego pozwolenia właściwej władzy administracyjnej są wzbronione. Wyjątek stanowią kwesty w kościołach.

§ 2.

Pozwolenia na kwesty wydają: na województwa — Wojewodowie, na starostwa — Starostowie, na miasta wydzielone z administracji ogólnej — Komisarze Rządu.

§ 3.

Pozwolenie winno zawierać nazwę instytucji, urządzającej kwestę i odpowiedzialnej za nią, cel kwesty, termin oraz miejsce takowej.

§ 4.

Pozwolenia wydają się instytucjom, zalegalizowanym lub zarejestrowanym.

§ 5.

Wszelkie kwesty, połączone ze sprzedażą biletów wygrywających oraz licytacje dobroczynne, wymagają specjalnego pozwolenia odnośnej władzy administracyjnej II instancji.

§ 6.

Instytucja, pragnąca urządzić kwestę publiczną, winna w podaniu *wskazać:*

a) kiedy i przez kogo instytucja została zalegalizowana z podaniem nazwisk i adresów członków jej zarządu;

b) jakiego rodzaju i na jaki cel kwesta ma być urządzona z podaniem szczegółowego programu;

c) w jakim lokalu, należącym do instytucji społecznej lub finansowej i w jakich godzinach odbędzie się obliczanie zebranych ofiar, a to celem delegowania przedstawiciela odnośnej władzy administracyjnej dla asystowania przy obliczaniu.

§ 7.

Kwesty publiczne na ulicach miasta i w lokalach publicznych mogą być dwojakiego rodzaju:

a) zamknięte, t. j. takie, przy których ofiarodawca wrzuca ofiarę pieniężną do woreczka, puszki lub skrzynki zamkniętych;

b) otwarte, t. j. takie, przy których ofiarodawca składa swoją ofiarę na tacy lub do woreczka, skrzynki, koszyczka otwartych.

§ 8.

Przy kweście zamkniętej każda z osób kwestujących winna być zaopatrzona w dowód osobisty (paszport i t. p.) oraz w imienną legitymację, wydaną przez instytucję, urządzającą kwestę i podpisaną przez przewodniczącego i sekretarza Zarządu lub ich zastępców ze wskazaniem daty i numeru pozwolenia oraz podaniem celu i terminu kwesty i numeru woreczka, puszki lub skrzynki.

Uwaga. O ile projektuje się kwesta przenośna z miasta do miasta w obrębie danego starostwa lub województwa, to na legitymacji imiennej kwestujących podpis przewodniczącego Zarządu instytucji, urządzającej kwestę, winien być poświadczony przez władze administracyjne.

§ 9.

Woreczki, puszki lub skrzynki winny być szczelnie zamknięte, zaopatrzone numerem i opieczętowane przez instytucję, urządzającą kwestę, powinny posiadać otwory do wrzucania pieniędzy tak skonstruowane, żeby wyjęcie monety bez uszkodzenia pieczęci było niemożliwe.

§ 10.

Woreczki, puszki lub skrzynki winny być doręczone przez Zarząd osobom kwestującym za uprzedniem pokwitowaniem na arkuszu, posiadającym następujące rubryki:

a) numer kolejny;

b) imię, nazwisko i adres osoby kwestującej;

c) numer woreczka, puszki lub skrzynki;

d) pokwitowanie osoby kwestującej z otrzymania woreczka, puszki lub skrzynki;

e) adnotacja co do zwrotu woreczka, puszki lub skrzynki po zakończeniu kwesty;

f) uwagi co do całości zamków i pieczęci.

§ 11.

Po ukończeniu kwesty osoba kwestująca obowiązana jest niezwłocznie zwrócić zarządowi in-

stytucji w miejscu, wskazanem przez zarząd, woreczek, puszkę lub skrzynkę; o tem winna być uczyniona adnotacja w rubryce pod literą e), a o stanie pieczęci i całości zamków w rubryce pod literą f)

§ 12.

Niezwłocznie po zebraniu wszystkich zamkniętych woreczków, puszek lub skrzynek w lokalu, wskazanym w podaniu (§ 6 punkt c) w oznaczonych godzinach, powinno nastąpić obliczenie gotówki. W tym celu należy otwierać kolejno woreczki, puszki lub skrzynki, notując na arkuszach numer woreczka, puszki lub skrzynki, zawartość każdego, w uwagach zaś stan woreczka, puszki lub skrzynki oraz pieczęci, zabezpieczających otwór do wrzucania pieniędzy. Odnotowane na arkuszach kwoty należy podsumować, poczem każdy arkusz winien być poświadczony przez osoby, które robiły obliczenie, członków zarządu instytucji, urządzającej kwestę, oraz przez delegata władzy administracyjnej.

§ 13.

Przy kweście otwartej koniecznem *jest:*

a) ażeby odpis pozwolenia na kwestę był umieszczony w miejscu widocznem;
b) ażeby kwestujący posiadali dowody osobiste oraz legitymacje, wydane przez instytucję, urządzającą kwestę;
c) ażeby w każdej grupie kwestujących jedna osoba posiadała opatrzoną numerem i stemplem instytucji, urządzającej kwestę, listę, na której każdy datek powinien być niezwłocznie po złożeniu zapisany atramentem lub ołówkiem atramentowym przez samego ofiarodawcę lub w razie nieumiejętności pisania przez kwestującego w obecności ofiarodawcy.

§ 14.

Po ukończeniu kwesty osoby kwestujące winny podsumować kwoty, zapisane na arkuszach i obliczają zebraną gotówkę, poczem spisują protokół w dwóch egzemplarzach na dostarczonych przez instytucję blankietach; protokóły te, podpisane przez osoby kwestujące, winny być niezwłocznie dostarczane instytucji wraz z gotówką, przyczem jeden protokół wraz z gotówką zatrzymuje instytucja, drugi, pokwitowany przez skarbnika instytucji, winien być dołączony do ogólnego sprawozdania z kwesty.

§ 15.

Podsumowane i poświadczone arkusze, wskazane w § 12 oraz wspomniane w poprzednim paragrafie protokóły, pokwitowane przez skarbnika instytucji wraz ze sprawozdaniem ogólnem z kwesty i dołączeniem list ofiarodąwców powinny być niezwłocznie przesłane na ręce władzy, która udzieliła pozwolenia na kwestę, sprawozdanie zaś ogólne z kwesty powinno być w terminie najdalej tygodniowym po zakończeniu kwesty lokalnej podane do publicznej wiadomości za pomocą lokalnych organów pracy, nie wyłączając urzędowej. W Warszawie obowiązuje Dziennik Urzędowy Komisarjatn Rządu na m. st. Warszawę.

§ 16.

W razie ujawnienia, że jakakolwiek kwesta lub zbiórka odbywa się bez odnośnego zezwolenia właściwej władzy, osoby, urządzające zbiórkę lub kwestę, oraz osoby kwestujące, a także zarząd instytucji winne być pociągnięte do odpowiedzialności sądowej z art. 277 K. K., zebrane zaś ofiary po ścisłej ich wizytacji w komisarjacie policji sekwestrują się z jednoczesnem przekazaniem ich do dyspozycji właściwego Sądu.

Warszawa, d. 4 lutego 1921 r. (BB. 5122/1).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

76.

Okólnik (447) Ministra Spraw Wewnętznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zatwierdzenia Statutu wzorowego „Komitetów społecznych do walki z lichwą i drożyzną“.

Zgodnie z depeszą Nr. Pr. 1924/22 z dnia 3 lutego 1921 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła wzorowy statut „Komitetów Społecznych do walki ze zbytkiem i lichwą“, zatwierdzony przez Ministra Spraw Wewnętrznych dnia 4 lutego 1921 r. Nr. BS. 3249 i poleca Panu przedsięwziąć niezwłocznie kroki, niezbędne dla wprowadzenia w życie Komitetów powyższych.

Warszawa, d. 7 lutego 1921 r. (BS. 3249).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Kuczyński.*

STATUT

„Komitetów Społecznych do walki ze zbytkiem i lichwą“.

Art. 1.

W celu przyjścia Rządowi z pomocą w zwalczaniu drożyzny zawiązują się „Komitety Społeczne do walki ze zbytkiem i lichwą“.

Art. 2.

Celem Komitetów *jest:*

1) walka ze wszelkim zbytkiem;
2) propaganda bojkotu drogiego towaru w szcze-

gólności sprowadzonego z zagranicy wbrew istniejącym w tej mierze przepisom;

3) opinjowanie w sprawie środków walki z lichwą oraz komunikowanie władzom wszelkich przekroczeń przepisów o walce z lichwą, spekulacją i drożyzną;

4) wskazywanie władzom składów ukrytych towarów i współdziałanie w zastosowywaniu skutecznych środków dla uniemożliwienia przeniesienia takich składów lub przelewania praw własności na nie.

Art. 3.

Dla osiągnięcia tych celów Komitety mają prawo:

1) propagować w słowie i piśmie (odczyty, odezwy, broszury, plakaty i t. d.), powstrzymywanie się od nabywania przedmiotów zbytku szczególnie sprowadzanych z zagranicy, komunikować władzom o przekroczeniach przeciwko przepisom o walce z lichwą i spekulacją;

2) opracowywać z zastosowaniem się do warunków miejscowych najskuteczniejsze sposoby walki z lichwą i drożyzną i przedkładać opracowane wnioski władzy właściwej;

3) propagować wstępowanie do istniejących i zakładanie nowych współdzielni.

Art. 4.

Członkami Komitetu mogą być osoby płci obojga pełnoletnie oraz wszelkie stowarzyszenia, związki i instytucje, solidaryzujące się z dążeniami Komitetów.

Członków przyjmuje Zarząd.

Członkowie występują na własne żądanie oraz na mocy uchwały Zarządu w razie działalności, sprzecznej z celami Komitetu.

Członek usunięty ma prawo odwołania się do Walnego Zgromadzenia.

Art 5.

Zarząd pierwotny stanowią założyciele. Po ukonstytuowania się Komitetów, Zarząd jest obierany przez Walne Zgromadzenie.

Zarząd zbiera się w miarę potrzeby, nierzadziej jednak niż raz na miesiąc, kieruje całą działalnością Komitetu, zarządza jego majątkiem, prowadzi jego rachunkowość i składa sprawozdania ze swej działalności, rachunkowości i projektów działalności Walnemu Zgromadzeniu.

Bliższe szczegóły określi regulamin wewnętrzny Komitetu.

Art. 6.

W danej miejscowości, granice której określi właściwa władza administracyjna może istnieć jeden tylko Komitet.

Art. 7.

Zarząd zwołuje Walne Zgromadzenie raz na rok lub częściej w razie potrzeby lub na żądanie $^1/_{10}$ części członków Komitetu.

Do kompetencji Walnego Zdromadzenia należy:

a) wybór Zarządu:
b) zatwierdzenie sprawozdania Zarządu, budżetu oraz preliminarza na rok następny:
c) zatwierdzenie sprawozdania Komisji Rewizyjnej;
d) decyzje w sprawie odwoływania się usuniętych członków;
e) decyzje w sprawie zmiany statutu i likwidacji Komitetu;
f) sprawy, przekraczające kompetencję Zarządu.

Posiedzenia są prawomocne w pierwszym terminie, uchwały zaś zapadają prostą większością głosów.

Art. 8.

Fundusze Komitetu składają się ze składek członków, z subwencji samorządów miejscowych, z ofiar, darowizn i zapisów oraz z dochodów nieprzewidzianych.

Art. 9.

Komisję Rewizyjną w składzie 3 członków Komisji wybiera Walne Zgromadzenie na rokjeden.

Komisja Rewizyjna ma prawo każdego czasu rewidowania działalności, księgowości i rachunkowości Komitetu i winna przedkładać swe wnioski Walnemu Zgromadzeniu.

Art. 10.

W razie likwidacji Komitetu majątek jego i fundusze przechodzą na pokrewne cele społeczne, wskazane przez Walne Zgromadzenie likwidacyjne.

Uchwala w tej mierze zapada większością $^2/_3$ głosów obecnych.

Nr. BS. 3249. Niniejszy statut „Komitetów Społecznych do walki ze zbytkiem i lichwą“ zatwierdzam jako *wzorowy*.

Warszawa, d. .... lutego 1921 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

77.

Okólnik (448) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wydawania kart na broń i łowieckich funkcjonarjuszom policji państwowej.

Polecam zawiadomić podwładne Panu organa, że karty na broń i karty łowieckie mogą być wydawane tylko tym funkcjonarjuszom policji państwowej, którzy poza zachowaniem obowiązu-

jących w tych sprawach przepisów wykażą się odnośnem pisemnem zezwoleniem przełożonych władz, a mianowicie, o ile chodzi o niższych funkcjonarjuszów, pozwoleniem Komendanta Okręgowego; o ile zaś chodzi o wyższych — Komendanta Głównego Policji Państwowej.

Warszawa, d. 5 lutego 1921 r. (Pr. 2711/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

78.

Okólnik (450) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu w Cieszynie, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uregulowania ruchu towarowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką.

Wskutek pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 14 stycznia r. b. polecam Panom podać do wiadomości podległym sobie urzędom celem dalszego opublikowania, że w d. 8 stycznia r. b. zawartą została pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Austrjacką dodatkowa umowa do układu z dnia 17 marca 1920 r., dotycząca uregulowania ruchu towarowego.

Wspomniana wyżej umowa dodatkowa przedłuża ważność umowy z dnia 17 marca 1920 r. po dzień 30 czerwca 1921 r. włącznie.

I. Na zasadzie tej dodatkowej umowy Rząd Austrjacki zobowiązał się udzielić pozwoleń na wywóz do Polski następujących ogólnych kontyngentów towarów:

1) materjały dla kopalń węgla:
   a) 400 ton materjałów wybuchowych;
   b) 400.000 sztuk lontów w krążkach;
   c) 3.000 000 sztuk kapiszonów;
2) różne artykuły techniczne dla przemysłu naftowego, a mianowicie: pierścienie uszczelniające, szczeliwa z wszelkich materjałów, liny druciane, narzędzia, towary żelazne, fitingi i rury, razem na mk. polsk. 100.000.000.
3) stal wszelka, jak: narzędziowa, gatunkowa, spawalna, świdrowa, nożownicza, razem na 250 ton;
4) żelazo wszelkie, jak: handlowe, okrągłe, sztabowe, profilowe, szynowe, narzędziowe i t. p., razem na 3.000 ton;
5) wszelkie aparaty i maszyny oraz części dodatkowe do nich, jak: aparaty miernicze dla kopalń, wiertarki, pneumatyczne młotki kopalniane, kompresory, maszyny fabryczne, frezarki, wiertarki, obrabiarki, lokomobile, motory i t. p., razem na 1.000 ton;
6) miedź, blacha, drut i rury miedziane, razem na 100 ton;
7) środki transportowe, a mianowicie:
   a) 20 i 15 sztuk lokomotyw dla toru normalnego, razem 35 sztuk;
   b) 550 sztuk wagonów kolejowych dla toru normalnego;
8) artykuły elektrotechniczne dla urządzeń ze słabym prądem do wartości mk. pol. 40.000.000.
9) papieru 1.000 ton, a mianowicie:
   a) papier rotacyjny, razem na 400 ton;
   b) papier drukowy płaski, razem na 600 ton;
10) filce i sita (materjał do filtrowania), jednak pod warunkiem bezwzględnego zwrotu sił starych, razem na 20 ton;
11) magnezytu w cegiełkach mielonego i sintermagnezytu, razem na 500 ton;
12) skóry w kruponach na pasy napendne, razem na 60 ton;

Wyżej wymienione towary i artykuły, zwolnione będą od opłat eksportowych w Austrji tak, że Urzędy czy też firmy polskie będą je mogły nabywać w Austrji bez trudności.

Należy każdorazowo zgłosić zakupioną partję towaru do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Sekcji IV, pokój Nr. 7 (ul. Elektoralna 2), wzgl. w Wiedniu do Biura Radcy Handlowego przy Poselstwie Polskiem w Wiedniu, Kaerntnerring Nr. 17, a to dla uzyskania zaliczenia zgłoszonej partji towaru na poczet umowy z Austrją. Przy zgłoszeniu należy przedstawić fakturę.

II. Z drugiej strony Rząd Polski zobowiązał się udzielać zezwoleń na wywóz do Austrji następujących ogólnych kontyngentów towarów, o ile nie zostało przy poszczególnych towarach inaczej postanowione:

1) 81.000 ton węgla;
2) 10.000 ton ropy i produktów ropnych, a mianowicie:
   a) 3.500 ton benzyny o ciężarze gatunkowym do 760 stopni;
   b) 3.000 ton nafty;
   c) 3.000 ton olei lekkich;
   d) 500 ton parafiny;
3) produkty żywnościowe, a mianowicie: 150 wagonów świeżych jaj po 110 skrzyń w wagonie, 1.440 sztuk jaj w skrzyni, w mniej-więcej równych ratach miesięcznych, poczynając od 1 kwietnia do 30 czerwca włącznie;
4) 8.000 m3 drzewa, a mianowicie:
   a) 4.000 m3 drzewa dębowego;
   b) 4.000 m3 drzewa olchowego.

Od towarów wywożonych na poczet powyższej umowy pobierane będzie przez stronę udzielającą pozwolenia wywozu 2% opłaty manipulacyjnej od wartości fakturowej towaru.

W celu korzystnego wyzyskania umowy wskazane jest jaknajszybsze dokonywanie przewidzianych zakupów.

Warszawa, d. 5 lutego 1921 r. (Pr. 2170/20).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

79.

Okólnik (451) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na miasto st. Warszawę, Komisarza Rządu Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie oraz Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Cywilnego Terenów Przyfrontowych i Etapowych w Warszawie w sprawie przywracania nazwisk prawnych osobom wojskowym, korzystającym z pseudonimów.

Żołnierze polskich formacji ochotniczych, które istniały jeszcze przed utworzeniem regularnej armji polskiej, zaciągali się do wojska ze względów politycznych bardzo często pod nazwiskiem przybranem (pseudonimem).

Gdy względy powyższe obecnie przeważnie już nie istnieją, winien być przywrócony stan prawny co do używania nazwisk.

Wymaga tego tak ogólny porządek prawny, jak i interes prywatny osób poszczególnych, co do tych ostatnich zwłaszcza jeśli się zważy, że niezgodność pomiędzy nazwiskiem faktycznie używanem, a nazwiskiem prawnie przysługującem jest często powodem rozmaitych trudności.

Zdarzają się np. wypadki, że rodzina żołnierza nie może korzystać z przysługującej jej zapomogi, ponieważ dany żołnierz znany jest w armji tylko pod nazwiskiem przybranem.

Jeszcze większe zawikłania powstają dla żołnierzy już zdemobilizowanych, których dokumenty wojskowe opiewają na nazwisko przybrane, odmienne od nazwiska prawnie im przysługującego i wymienionego w ich dowodach osobistych; powstają też nieraz bardzo poważne wątpliwości, co do tożsamości osoby, a w następstwie niepożądane skutki dla danego osobnika.

Powyższy stan rzeczy skłania bardzo wiele osób interesowanych do wnoszenia próśb tak do władz cywilnych, jak i wojskowych o ustalenie ich nazwiska. Ustalenie to zarządzać należy w miarę zachodzących okoliczności także z urzędu.

Przy postępowaniu w tych sprawach należy mieć na oku następujące zasady, wzgl. przestrzegać następujących wskazówek:

I. Każdej osobie przysługuje z tytułu urodzenia nazwisko ojca, wzgl. matki; dzieci ślubne noszą nazwisko ojca, nieślubne matki.

II. Każda osoba ma prawo i obowiązek występować tylko pod nazwiskiem, uzyskanem z tytułu urodzenia i prawo żądania, by władze oznaczały ją tylko tem nazwiskiem, a to aż do chwili nabycia prawa do innego nazwiska.

III. Nabycie nastąpić może albo na zasadzie prawa cywilnego np. przez uprawnienie dziecka nieślubnego, przez przysposobienie albo na zasadzie zezwolenia powołanej do tego władzy na zmianę nazwiska. Według obecnego stanu naszego ustawodawstwa zezwolenie na zmianę nazwiska może być udzielone stosownie do zachodzącego stanu faktycznego, albo przez Naczelnika Państwa w myśl ustawy z dnia 11 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 251), albo przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w myśl ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478), ewentualnie zgodnie z przepisami obowiązującemi na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

IV. Kto nie nabył na jednej z powyższych zasad prawa do nowego nazwiska, winien jest używać nazwiska, uzyskanego przez urodzenie. Kto się do tego obowiązku nie stosuje, narusza prawo i naraża się na wszelkie stąd wynikające skutki, przewidziane w przepisach karnych, a ewentualnie także na odpowiedzialność prywatną prawną.

V. Osoby, które służyły lub służą w wojsku pod nazwiskiem im nieprzysługującem, nie nabywają przez sam fakt noszenia tego nazwiska prawa do niego; prawo to uzyskać mogą tylko na jednej z zasad, o których mowa wyżej pod III.

VI. Kto twierdzi, że dokumenty jego wojskowe nie opiewają na nazwisko prawnie mu przysługujące, może żądać sprostowania tych dokumentów pod warunkiem, że wykaże swoje prawo do nazwiska, które uważa za przysługujące mu, lub przynajmniej dostarczy władzy danych, potrzebnych do stwierdzenia z urzędu tego ostatniego prawa.

VII. Osoby, żądające powyższego sprostowania, a pozostające w czynnej służbie wojskowej, będą wnosiły odpowiednie podania pisemnie lub protokólarnie do dowództwa swego pułku, wzgl. oddziału, korzystającego z praw dowództwa pułku.

Podanie to zawierać będzie, co następuje:

1) imię i nazwisko przybrane;
2) imię i nazwisko rzekomo prawnie przysługujące;
3) miejsce (wieś, gmina, parafja, powiat) i rok urodzenia;
4) religja;
5) imiona i nazwiska rodziców oraz adres tychże;

6) miejsce osiedlenia (miejsce stałego zamieszkania, przynależności gminnej, wzgl. zapisu do ksiąg stałej ludności lub organizacji stanowej);

7) stan (wolny, żonaty);

8) zawód w stanie cywilnym;

9) imię i nazwisko rodowe żony, imiona dzieci, wiek tychże i miejsce ich pobytu;

10) miejsce ostatniego zamieszkania (pobytu w Polsce przed wstąpieniem do wojska);

11) imiona i nazwiska oraz dokładny adres świadków, którzy mogą stwierdzić tożsamość osoby oraz prawdziwość danych, podanych przez petenta;

12) inne szczegóły z przebiegu życia, które mogą ułatwić sprawdzenie tożsamości osoby.

Do prośby winien petent dołączyć fotografję, przedstawiającą wiernie jego osobę, a nadto dowody osobiste, o ile je posiada, jak metrykę urodzenia, świadectwo przynależności gminnej, wzgl. wyciąg z ksiąg ludności, paszport i t. d.

Dowództwo pułku, wzgl. oddziału przesyła prośbę wraz z poświadczeniem na fotografji, iż przedstawiona na niej osoba służy istotnie w wojsku pod takim to a takim nazwiskiem i wraz z przedłożonemi ewentualnie przez petenta innemi dokumentami do władzy administracyjnej I Instancji (Komisarjaty Rządu w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Magistraty miast Lwowa i Krakowa, Starostwo Grodzkie w Poznaniu, Burmistrzowie miast, tworzących powiaty miejskie na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, pozatem wszędzie Starostwa), właściwej ze względu na ostatnie miejsce faktycznego zamieszkania, wzgl. pobytu interesowanego w stanie cywilnym.

Władza ta sprawdza dane, podane przez petenta i przeprowadza w tym celu odpowiednie dochodzenia bezpośrednio lub też stosownie do swego uznania za pośrednictwem podległych władz policyjno-administracyjnych, a w szczególności żąda opinji gminy, w której petent przed wstąpieniem do wojska faktycznie mieszkał, przesłuchuje wskazanych świadków, żąda od właściwego urzędnika stanu cywilnego odpisu metryki (świadectwa) urodzenia i t. d., jeśli petent do prośby jej nie dołączył i stosownie do wyniku dochodzenia poświadcza na fotografji, że osoba na niej przedstawiona jest identyczna (należy wymienić imię i nazwisko prawnie interesowanemu przysługujące, tudzież rok i miejsce urodzenia petenta).

Poświadczenie należy zaopatrzyć datą, podpisem kierownika urzędu, wzgl. zastępcy tego oraz odciskiem urzędowej pieczęci i przesłać je wraz z prośbą petenta władzy wojskowej, która sprawę zapoczątkowała. Tej ostatniej władzy należy również zakomunikować, czy i na jakiej podstawie przyjęto szczegóły, wymienione wyżej pod 1—12 za udowodnione.

Władza wojskowa zarządza następnie sprostowanie ewidencji wojskowej oraz dokumentów wojskowych interesowanego.

Jeśli wyniki dochodzenia nie dostarczyły dostatecznej podstawy do ustalenia tożsamości, przeprowadzająca dochodzenia władza administracyjna zawiadomi władzę wojskową o stanie sprawy, zwracając prośbę wraz z załącznikami.

VIII. Prośby osób, pozostających w stanie cywilnym, o sprostowanie, o którem mowa wyżej pod VI, będą załatwiały władze administracyjne I Instancji właściwe ze względu na faktyczne stałe zamieszkanie petenta.

Prośby te prócz szczegółów, wymienionych wyżej pod VII — 1 — 12, zawierać winny, co następuje:

1) czas służby wojskowej;

2) możliwie dokładne określenie formacji wojskowej i oddziału, w którym interesowany służył;

3) nazwisko dowódcy oddziału;

4) imiona i nazwiska 2-ch świadków, którzy razem z interesowanym w wojsku służyli i w wojsku dotąd pozostają.

Rzeczą petenta będzie ponadto przedłożyc w każdym razie fotografję, przedstawiającą wiernie jego osobę, a jeśli możliwe także wszelkie dokumenty, mogące przyczynić się do ustalenia istotnego stanu rzeczy, jak metrykę (świadectwo urodzenia) oraz świadectwo przynależności, względnie wyciąg z ksiąg stałej ludności i t. p.

Władza administracyjna przeprowadza dochodzenia w sposób, określony wyżej pod VII i wynik tychże wraz z poświadczoną przez się fotografją przesyła oficerowi ewidencyjnemu, celem spowodowania odpowiedniego sprostowania ewidencji wojskowej, tudzież dokumentów wojskowych interesowanego.

Sprostowane dokumenty wojskowe zwraca następnie oficer ewidencyjny władzy administracyjnej celem doręczenia tychże interesowanemu oraz celem ewentualnego uzgodnienia listy poborowej, pozostającej w przechowaniu władzy administracyjnej z listą powiatowej Komendy Uzupełnień.

W wyjątkowych wypadkach można odstąpić od żądania przedłożenia fotografji, jeśliby uzyskanie tejże napotykało na nieprzezwyciężone trudności.

IX. Względy porządku prawnego wymagać będą, jak wyżej wspomniano, w niejednym wypadku sprostowania z urzędu dokumentów wojskowych co do nazwiska. Inicjatywa w tym kierunku może wyjść tak od władz cywilnych, jak i wojskowych. Pod względem postępowania przy tego rodzaju sprostowaniach należy przestrzegać odpowiednio zasad, przed-

stawionych wyżej pod VII i VIII ze zmianami z istoty postępowania z urzędu wynikającemi.

X. Okólnik niniejszy wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, które równocześnie wydaje odpowiednie rozkazy Dowództwom Okręgów Generalnych i Powiatowym Komendom Uzupełnień.

Warszawa, d. 10 lutego 1921 r. (AP. 4660/5).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński*.

80.

Okólnik (452) Ministra Spraw Wewnętrznych do Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów i Naczelników Okręgów Administracyjnych, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Prezesa Wzajemnych Ubezpieczeń Budowli od ognia, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przyjmowania do służby cywilnej b. podoficerów zawodowych i b. majstrów wojskowych.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, d. 11 lutego 1921 r. (OP. 6664/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*.

Na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 1921 r. Rada Ministrów powzięła uchwałę, wzywającą Ministerstwa cywilne, aby przy obsadzaniu posad w pewnych kategorjach czynności, przy równych kwalifikacjach kandydatów, dawały zasadniczo pierwszeństwo b. podoficerom zawodowym oraz b. majstrom wojskowym. Powyższą uchwałę komunikuję niniejszem Panu Ministrowi celem wydania odpowiednich zarządzeń.

Warszawa, d. 1 lutego 1921 r. (Nr. 23825/20).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Wróblewski*
Podsekretarz Stanu

81.

Okólnik (453) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie uzupełnienia okólnika Nr. 402 w przedmiocie dostarczania przez gminy opału dla nauczycieli.

Uzupełniając okólnik z d. 17 grudnia 1920 r. Nr. 402, wyjaśniam, że w związku z art. 8 ustawy z d. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu nauczycieli publicznych szkół powszechnych (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 434) do wydatków rzeczowych, ponoszonych *przez gminy*, nie należy obecnie opał dla *nauczycieli*; przeto powołany okólnik Nr. 402 stosować należy do spraw dostarczania opału *jedynie dla szkół*.

Warszawa, d. 11 lutego 1921 r. (SG. 559/3).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*.

82.

Okólnik (454) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w przedmiocie wyjaśnienia art. 7 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Poniżej zamieszczony okólnik Min. Skarbu przesyła się do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 14 lutego 1921 r. (OB. 2516/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*.

W odpowiedzi na pismo z dnia 20 listopada 1920 r. L. I-a 109562/8832/920 w sprawie wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu art. 7 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszy państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 507) Ministerstwo Skarbu oznajmia, że przy obliczaniu wysokości ryczałtu za przesiedlenie odnośnie do funkcjonarjuszów, przeniesionych bez awansu, należy brać za podstawę upo-

sażenie danego funkcjonarjusza w *nowem* miejscu służbowem.

Ryczałt ten należy się wszystkim przesiedlającym się funkcjonarjuszom państwowym, ponieważ art. 7 powołanego wyżej Rozporządzenia Rady Ministrów nie czyni pod tym względem różnicy pomiędzy przeniesieniem w drodze służbowej, a przeniesieniem na własną prośbę.

Warszawa, d. 31 stycznia 1921 r. (Nr. 72562/20).

Za Dyrektora Departamentu
Vice-Dyrektor
(—) *Rogalski.*

83.

Okólnik (455) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w przedmiocie klauzuli rekursowej w sprawach administracyjno-karnych.

Pp. Wojewodowie polecą podległym sobie Starostom, by przy podawaniu do wiadomości stron interesowanych decyzji wojewódzkich w sprawach administracyjno-karnych, umieszczali stale w klauzuli rekursowej uwagę, że przysługujący od decyzji wojewódzkich rekurs do Ministerstwa *winien być podanym przez Starostwo.*

Zarządzenie takie jest potrzebne z tego względu, ponieważ praktykowane przez większość Starostw pouczanie o rekursie bez powyższej uwagi, powoduje wnoszenie rekursów wprost do Ministerstwa lub też do Województwa, wskutek czego rekurs, aczkolwiek wniesiony w terminie przepisanym lecz pod fałszywym adresem, przychodzi do Starostwa—bez właściwego zawinienia ze strony rekurenta—jako przeterminowany, schodząc się często z już dokonaną egzekucją kary.

Warszawa, d. 17 lutego 1921 r. (AK. 2471/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

84.

Okólnik (456) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie kompetencji Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

Nawiązując do okólnika z d. 25 maja 1920 r. Nr. 175 (ogł. w Dz. Urzęd. M. S. Wew. Nr. 10, poz. 139), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, co następuje:

Kompetencje Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami określa ustawa z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 61, poz. 388). W myśl art. 2 tej ustawy Minister Zdrowia Publicznego przekazał Nadzwyczajnemu Komisarzowi w zakresie walki z epidemjami swoje kompetencje, wynikające z ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 402) o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że uprawnienia te nie odnoszą się do wszystkich chorób zakaźnych, a jedynie do chorób zakaźnych ostrych. Przewlekłe choroby zakaźne natomiast, a więc gruźlica, jaglica, kiła i t. d., nie należą do jego kompetencji, wobec czego zwalczanie ostatnio wymienionych chorób jest nadal wyłącznym obowiązkiem organów sanitarnych, podległych Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

Przy tłumieniu chorób epidemicznych ostrych N. N. K. posługuje się swoimi własnymi organami, powołanymi do tłumienia tych epidemji w myśl obowiązujących ustaw i przepisów i w tych sprawach lekarze powiatowi, epidemiczni, kierownicy kolumn dezynfekcyjnych i t. d. podlegają N. N. K.

N. N. K. jest zatem uprawniony do wydawania temu personelowi poleceń w zakresie walki z epidemją.

N. N. K. ma prawo odjąć lekarzowi powiatowemu częściowo lub całkowicie funkcje zwalczania ostrych chorób zakaźnych i poruczyć te funkcje innemu organowi. Z reguły polecenia te wydaje N. N. K. za pośrednictwem władzy administracyjnej II Instancji, w wypadkach jednak, które uzna za nagłe, może polecenia te kierować bezpośrednio do organów I Instancji, przesyłając odpis zarządzenia do wiadomości władzy administracyjnej II Instancji. Wszystkie powyższe uprawnienia N. N. K. przysługują również Nadzwyczajnym Komisarzom, wzgl. Kierownikom Ekspozytur, mianowanym przez N. N. K. w myśl art. 3, lit. d).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę P. Wojewody (Generalnego Delegata Rządu, Komisarza Rządu), że powołanie do życia instytucji N. N. K. nie uwalnia Pp. Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu, Komisarza Rządu i im podległych władz administracyjnych I Instancji, które działają jako organa N. N. K. w tych wypadkach, od ich obowiązków w zakresie tłumienia epidemji tak przewlekłych jak ostrych, o ile kompetencje te nie zostaną zarządzeniem N. N. K. organom tym odjęte, względnie ograniczone na rzecz organów specjalnie przez N. N. K. ustanowionych. Celem zapewnienia N. N. K. należytej kontroli nad całą akcją tłumienia epidemji, winny władze administracyjne o wszelkich zarządzeniach w tym zakresie wydanych, zawiadamiać równocześnie z ich wydaniem odnośną Ekspozyturę N. N. K., zaś N. N. K. może co do tych zarządzeń poczynić wszelkie decyzje, przysługujące władzom III Instancji, a więc także je uchylić.

Do zakresu działania N. N. K. należy w myśl art. 5 lit. a, zajmowanie w razie koniecznej potrzeby pomieszczeń w nieruchomościach. Odnośne zarządzenia rekwizycyjne wydaje N. N. K. bezapelacyjnie sam. W razie potrzeby N. N. K. zwraca się o wykonanie zarządzonej rekwizycji do władzy administracyjnej I Instancji, zawiadamiając o tem równocześnie Wojewodę, względnie Generalnego Delegata.

Na wniosek Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza, względnie Komisarzy Nadzwyczajnych i Ekspozytur N. N. K. winny władze administracyjne I Instancji w myśl postanowień art. 8 Ust. z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 61, poz 388) jaknajśpieszniej przeprowadzać dochodzenia karne i o rezultacie zawiadomić wnioskodawcę.

Zechce P. Wojewoda (Generalny Delegat Rządu, Komisarz Rządu) treść niniejszego okólnika podać do wiadomości bezzwłocznie wszystkim interesowanym organom w szczególności także zwrócić uwagę władz administracyjnych I Instancji, że zarządzenia N. N. K. w sprawach rekwizycyjnych należy wykonywać bezzwłocznie.

Warszawa, d. 17 lutego 1921 r. (AO. 1299/2).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

85.

Okólnik (457) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanda Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłat stemplowych.

Poniżej zamieszczony okólnik Min. Skarbu przesyła się w ślad okólnika z dnia 20 września 1920 r. Nr. 343 do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, d. 15 lutego 1921 r. (OB. 2273/3).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Dunikowski.*

Na pismo z dnia 13 stycznia 1921 roku Nr. OB. 2273/2 oznajmia Ministerstwo Skarbu, że wedle art. 1 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145), *wszelkie* podania, wnoszone do urzędów państwowych, mających siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego (a więc tak wnoszone bezpośrednio, jak wnoszone za pośrednictwem urzędów autonomicznych) jeżeli z samej woli ustawy wynika, że decyzja w sprawie ma być wydana przez władzę państwową, podlegają opłatom stemplowym, ustanowionym w tym Dekrecie, wzgl. w art. 10 ustawy z d. 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 73, poz. 498), którym stawki tych opłat podwyższono. Uwolnienia od tychże opłat stemplowych wyliczone są w art. 6 — 8 Dekretu.

Jeżeli zatem w poszczególnym wypadku żadne ze wspomnianych uwolnień niema zastosowania, to podania, wnoszone do urzędów autonomicznych, a załatwiane przez władze państwowe w myśl odnośnego przepisu ustawy podlegają opłatom stemplowym, o których wyżej mowa.

Warszawa, d. 1 lutego 1921 r. (Nr. 62/21).

Za Ministra Skarbu

Szef Sekcji

(—) *Kozubowski.*

86.

Okólnik (458) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Wojewodów, Delegata Rządu dla Galicji we Lwowie, Kierownika przejętych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych i Komisarza Rządu na Warszawę w sprawie rozpoczęcia działalności przez Komisarjat epidemiczny Ligi Narodów.

Komisja Epidemiczna Ligi Narodów, mająca na celu udzielenie pomocy władzom sanitarnym w walce z durem plamistym i innemi epidemjami, rozpoczęła swe działanie w Państwie Polskiem.

Polecam w razie żądania tej Komisji udzielać jej wszelkiej pomocy przy czynnościach, związanych z jej działalnością w Polsce oraz wydać w tym kierunku odpowiednie instrukcje do władz i urzędów Panom podległych.

Wszystkie sprawy, przeznaczone dla tejże Komisji, należy kierować do przedstawiciela Państwa Polskiego w tej Komisji Dr. Rajchmana w Warszawie (Instytut Epidemjologiczny, ul. Langnerowska Nr. 2*a*).

Warszawa, d. 18 lutego 1921 r. (Pr. 2832/1).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

87.

Okólnik (459) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie warunków kontraktowych szoferów.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów w ślad za okólnikiem Nr. 387 z 1920 r. przesyła do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 18 lutego 1921 r. (OB. 2218/10).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Prezydjum Rady Ministrów po porozumieniu się z Ministrem Skarbu zawiadamia niniejszem, że, poczynając od dnia 1 stycznia r. b, ustalone zostały następujące warunki kontraktowe dla szoferów, pracujących w instytucjach państwowych:

1. Oznaczone w art. 6 dotychczasowego kontraktu wynagrodzenie za osiem godzin pracy określone zostaje jak następuje:

   a) dla szoferów - mechaników (monterów) w Warszawie marek 9.920 miesięcznie, dla miejscowości klasy II — 9.008 marek, klasy III—8.096 mk., klasy IV—7.184 mk., klasy V — 6.272 mk. miesięcznie;

   b) dla szoferów, nieposiadających kwalifikacji mechanika-montera:

   w Warszawie mk. 9.070, zaś dla miejscowości klasy;

   II — 8.228 mk.;
   III — 7.386 mk.;
   IV — 6.544 mk.;
   V — 5.702 mk. miesięcznie.

   W razie dalszego podwyższania obecnego mnożnika (400) dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych, pobierających uposażenie według ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 429), powyżej oznaczone wynagrodzenie szoferów, będzie automatycznie podwyższane w takim samym stosunku, o czem należy czynić wzmianki na obu egzemplarzach kontraktów.

2. Oznaczone w art. 7 dotychczasowego kontraktu wynagrodzenie dodatkowe za nadliczbowe godziny pracy (wynosi $^1/_{200}$ jedną dwóchsetną) część wyżej oznaczonego wynagrodzenia głównego za każdą godzinę nadliczbową.

3. Oznaczone w art 8 djety w razie wyjazdu poza miejsce zamieszkania wynosić będą mk. 147 dziennie z ewentualną podwyżką w takim samym stosunku, w jakim podwyższone będą analogiczne djety urzędników.

4. W razie zatrudnienia szofera w dniu, przeznaczonym na odpoczynek, należy mu dać odpowiedni odpoczynek w innym dniu.

5. Po przesłużeniu przez szofera 12-tu miesięcy bez przerwy otrzymuje on prawo do corocznego płatnego urlopu, nieprzenoszącego 3-ch tygodni w ciągu roku.

6. Ubranie, zastrzeżone w art. 10 dotychczasowego kontraktu, winno wystarczyć na 12 miesięcy, czyli 2 ubrania: jedno letnie, a drugie zimowe, winny wystarczyć na 2 lata każde, prócz kożucha, który starczyć winien starczyć aż do zupełnego zużycia. W razie opóźnienia w wydaniu ubrania, należy termin jego zużycia liczyć od dnia, w którym powinno było być wydane.

7. Inne warunki dotychczasowych kontraktów pozostają bez zmiany z zastrzeżeniem, że winny być obustronnie ściśle wykonywane.

Warszawa, d. 5 lutego 1920 r. (Nr. 937/21).

Prezydent Ministrów
(—). *Witos.*

88.

Okólnik (461) Ministra Szpaw Wewnętrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów i Naczelników Okręgów Administracyjnych, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Prezesa Ubezpieczeń Wzajemnych Budowli od ognia w sprawie zaliczenia czasu służby samorządowej polskiej do wysługi lat.

Ustawa z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. poz. 429), przyznając urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom państwowym dodatek za wysługę lat, zezwala na zaliczenie przez ustanowione Komisje Weryfikacyjne do tejże wysługi lat służby państwowej i samorządowej w państwach obcych oraz czasu pracy zawodowej.

Zdarzają się jednak wypadki żądania zaliczenia czasu służby *samorządowej polskiej* i tu powstała wątpliwość, czy służba taka podlega zaliczeniu do wysługi lat i czy kompetentną do zaliczenia czasu takiej służby jest władza przełożona funkcjonarjusza, czy też właściwa Komisja Weryfikacyjna.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Prezydjum Rady Ministrów niniejszem wyjaśnia, iż wobec wyraźnych postanowień Ustawy o zaliczeniu służby samorządowej w państwach obcych i wobec tego, że niemożliwem jest przypuścić, aby intencją tejże Ustawy było gorsze traktowanie służby samorządowej polskiej od służby samorządowej w państwach obcych — nie może ulegać wątpliwości, że służba samorządowa polska winna być zaliczana do wysługi lat.

Skoro jednak władza, wymierzająca uposażenie funkcjonarjusza, powołana jest do przyznawania i asygnowania dodatku za wysługę lat tylko za czas służby *państwowej* polskiej (art. 4 Ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. i art. 10 Rozp. R. M. z dnia 5 sierpnia 1920 r.), to zaliczenie jakiejkolwiek innej służby czy pracy, a więc i służby samorządowej polskiej, dokonane być może wyłącznie przez Komisje Weryfikacyjne.

Warszawa, d. 18 lutego 1921 r. (OP. 5581/14).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

89.

Okólnik (462) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Naczelników Okręgów Administracyjnych, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w spawie opłaty stemplowej za legalizację podpisów osób urzędowych.

Wskutek powstałych wątpliwości, jak należy stosować przepisy o opłacie stemplowej od podań i świadectw urzędowych w odniesieniu do legalizacji podpisów osób urzędowych, podaję do wiadomości Panów, w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu następujące wyjaśnienie:

1. Art. 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie opłat od podań i świadectw urzędowych (Dz. Pr. poz. 145) niema zastosowania do dokonywanych przez Władze legalizacji podpisów osób urzędowych, ani do superlegalizacji czyli legalizacji przez wyższą instancję podpisu przedstawiciela władzy instancji niższej. Postanowienie bowiem wskazanego artykułu dotyczy tylko poświadczeń własnoręczności *podpisów stron*, podczas gdy w obu powyższych wypadkach chodzi o stwierdzenie, że organ, który odnośny akt urzędowy wystawił lub który dokonał legalizacji, jest władzą państwową lub osobą publicznego zaufania i że wedle swego zakresu działania do sporządzenia takich aktów urzędowych, względnie legalizacji, jest upoważniony.
2. O ile jednak wspomniane legalizacje, wzgl. superlegalizacje, powoduje strona, to wobec tego, iż są one wydawane stronom w ich interesie prywatnym przez urząd państwowy, musi się je uważać ze stanowiska opłat stemplowych na zaświadczenia w rozumieniu art. 30 cytowanego dekretu i należy stosować do nich postępowanie tego artykułu, z wyjątkiem wypadku, określonego w ustępie 1 art. 34 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.
3. Legalizacje i superlegalizacje, wydawane przez władze nie stronom, a więc nie na wniesione do tychże władz prośby stron, lecz na odezwy władz innych, w interesie publicznym, opłacie stemplowej nie podlegają.
4. Ale i legalizacje oraz superlegalizacje, wydawane stronom, podlegają opłacie, jako zaświadczenia tylko w tych wypadkach, kiedy strona wniesie prośbę o legalizację *ustnie*.

   Jeśli zaś strona wniesie podanie lub zostanie sporządzony protokół, zastępujący podanie (art. 4 dekretu z d. 7 lutego 1919 r.) i od podania tego (protokółu) uiści opłatę, ustanowioną w art. 11 cytowanego dekretu, resp. w art 10. ustawy z d. 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. poz. 498), legalizacja (superlegalizacja) jako zaświadczenie nie podlega już opłacie, a to stosownie, jak już nadmieniono w punkcie 2 niniejszego, do postanowienia art. 34, ustęp 1 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.
5. Jeśli strona, aczkolwiek nie zajdą wypadki, przewidziane w art. 6 pod liczbą 24 i w art 25 dekretu z d. 7 lutego 1919 r., opłaty, przypadającej od podania (protokółu) nie uiści, to do wydania legalizacji (superlegalizacji) wogóle przyjść nie może, ponieważ podanie musi być zwrócone stronie bez załatwienia.
6. Wobec brzmienia art. 1, 30 i 39 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. miarodajnem między innemi przy ocenieniu, czy pewne podanie, wzgl. zaświadczenie, podlega opłacie, unormowanej cytowanym dekretem, jest nie miejsce zamieszkania strony, wnoszącej podanie, wzgl. miejsce wystawienia dokumentu, co do którego ma nastąpić superlegalizacja, lecz miejsce siedziby urzędu państwowego, do którego wniesiono podanie, wzgl. wydającego zaświadczenie.

   Wnoszone więc do władz działających na terenie b. zaboru rosyjskiego podania osób mieszkających w Małopolsce i legalizacje (superlegalizacje) przez te władze wydawane, a dotyczące dokumentów, pochodzących z Małopolski, muszą być traktowane jak podania osób, mieszkających na obszarze ziem dawnego zaboru rosyjskiego, wzgl. jak legalizacje (superlegalizacje), dotyczące dokumentów, pochodzących z pomienionego obszaru.
7. Od podania, wniesionego przez stronę z prośbą o legalizację (superlegalizację) *kilku dokumentów*, dołączonych do podania, winna strona uiścić tyle razy opłatę stemplową po

10 mk., ile ma być dokonanych legalizacji, a nadto przypadającą opłatę od każdego załącznika. W tym bowiem wypadku przyjmuje się za zasadę, że strona wnosi tyle podań, ile ma być zaświadczeń, gdyż wolą ustawodawcy było zwolnić zaświadczenia od ustanowionej w art. 30 cytowanego dekretu opłaty tylko w razie uiszczenia przez stronę opłaty, przypadającej od podania, którem prosi o zaświadczenie.

Warszawa, d. 19 lutego 1921 r. (OP. 5697/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

90.

Okólnik (464) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie porozumiewania się z Min. Sztuki i Kultury przy wydawaniu koncesji.

Ministerstwo Sztuki i Kultury zwróciło się pismem Nr. 3318/II do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z zawiadomieniem, że żaden z Urzędów Wojewódzkich przy wydawaniu koncesji na prowadzenie zakładów widowiskowych nie zasięgał dotychczas uprzedniej opinji Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, iż w myśl okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 213/1920 należy w wypadkach, gdy chodzi o koncesję na przedsiębiorstwa, popierające wyższą twórczość teatralną, zasięgać opinji ze strony Ministerstwa Sztuki i Kultury. Oprócz tego odpisy wszystkich koncesji, odpowiadających tym celom, winny być przesłane do tegoż Ministerstwa.

Warszawa, d. 25 lutego 1921 r. (BC. 5649/5).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

91.

Okólnik (465) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie obsadzania urzędów przedewszystkiem inwalidami i b. wojskowymi.

Sejm Ustawodawczy uchwalił w d. 25 stycznia r. b. następujące rezolucje:

1) aby Rząd przy obsadzaniu urzędów uwzględniał (przy równych kwalifikacjach kandydatów) przedewszystkiem inwalidów i b. wojskowych (z wyjątkiem karanych za dezercje lub inne przekroczenia), służących w formacjach wojsk polskich i biorących udział w walkach o niepodległość i zjednoczenie Polski;
2) aby Rząd zalecił instytucjom samorządowym uwzględnianie powyższych zasad przy obsadzaniu stanowisk w urzędach i przedsiębiorstwach samorządowych.

Powyższe rezolucje podaję do wiadomości i zastosowania się przy obsadzaniu posad urzędowych oraz celem odnośnego zalecenia instytucjom samorządowym.

Warszawa, d. 28 lutego 1921 r. (Pr. 1461/33).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

92.

Okólnik (467) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie zniesienia Wydziału Inspekcyjno-Dyscyplinarnego w Min. Spr. Wewnętrznych.

Zmieniając ustępy okólnika Nr. 877 z dnia 14 stycznia ub. r., dotyczące Wydziału Inspekcyjno-Dyscyplinarnego, zarządzam:

I. Wydział Inspekcyjno-Dyscyplinarny znosi się.

II. Wszystkie akta przekaże Wydział Inspekcyjno-Dyscyplinarny — Wydziałowi Prezydjalnemu, który przeprowadzi ich rozdział według kompetencji Wydziałów.

III. Sekretarjat Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wejdzie jako referat w skład Wydziału Prezydjalnego.

Warszawa, d. 28 lutego 1921 r. (Pr. 2867/27).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

93.

Okólnik (468) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie postępowania Komisji Weryfikacyjnych.

Poniżej zamieszczony okólnik Prez. Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 27 lutego 1920 r. (OP. 5581/15).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Wobec powstania wątpliwości, jak postępować należy przy przyznawaniu dodatku za wysługę lat przez Komisje Weryfikacyjne tym b. urzędnikom Państwa Rosyjskiego, którzy w roku 1915 pozostali w kraju, a nie wyjechali z władzami rosyjskiemi — wyjaśniam, po porozumieniu z P. Ministrem Skarbu, że urzędnikom tym zaliczać należy z tytułu służby państwowej rosyjskiej czas do 1 sierpnia 1915 r., t. j. do dnia, w którym faktycznie przestali pełnić swoje obowiązki służbowe.

Warszawa, d. 12 lutego 1921 r. (Nr. 212/5).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studziński*
Dyrektor Departamentu Prezydjalnego.

94.

Okólnik (469) Ministra Spraw Wewnetrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie legitymacji funkcjonarjuszów biura Propagandy Wewnętrznej.

Poniżej zamieszczony odpis Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości.

Warszawa, d. 27 lutego 1921 r. (OP. 6769/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

W myśl porozumienia się z P. Ministrem Spraw Wewnętrznych zarządziliśmy wysofanie legitymacji, wydanych przez Biuro Propagandy Wewnętrznej funkcjonarjuszom i współpracownikom Biura.

Warszawa, d. 9 lutego 1921 r. (Nr. 1149/921).

Naczelnik
(—) *Anusz.*

Za Sekretarza
(—) *St. Madkowski.*

95.

Okólnik (470) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie ułożenia następnych budżetów samorządowych na okres 9 miesięcy od dnia 1 kwietnia 1921 r.

Rok budżetowy państwowy dostosowany został do roku kalendarzowego.

Bieżący okres budżetowy gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków komunalnych upływa z dniem 31 marca r. b.

Ponieważ wskazanem by było, aby budżety samorządowe układano na ten sam okres czasu, co i budżet państwowy, przeto zechce P. Wojewoda analogicznie do postanowień art. 21, pun. 3 Dekretu o Samorządzie miejskim D. p. p. 140 z r. 1919 zarządzić, aby następne budżety wszystkich ciał samorządnych (gmin miejskich, miast tak wydzielonych, jak i niewydzielonych z powiatów oraz powiatowych związków komunalnych), znajdujących się w obrębie powierzonego P. Województwa, ułożone zostały na czas od d. 1 kwietnia do d. 31 grudnia 1921 r., t. j. na okres 9 miesięcy.

Warszawa, d. 24 lutego 1921 r. (SF. 2706/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

96.

Okólnik (471) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie rejestracji rzeczy, stanowiących własność b. funkcjonarjuszów b. władz okupacyjnych.

Nawiązując do okólnika M. S. Wew. z dnia 6 grudnia 1919 r. Nr. 787 (P. U. 2924) w przedmiocie rejestracji rzeczy, stanowiących własność b. funkcjonarjuszów b. władz okupacyjnych, ze-

chce Pan zarządzić, aby w wypadkach zarejestrowania rzeczy, stanowiących własność b. urzędników rosyjskich, została wywołaną kuratela, a to w myśl Dekretu z d. 16 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 21, poz. 68) w przedmiocie ochrony majątku nieobecnych właścicieli.

Warszawa, d. 5 marca 1921 r. (AO. 2514/29).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

97.

Okólnik (472) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie regulaminu dla Komisji, utworzonej w Ministerstwie Wewnętrznych do rozpatrywania zażaleń, wnoszonych przeciwko orzeczeniom Urzędu Mieszkaniowego m. st. Warszawy.

W załączeniu podaję do wiadomości zatwierdzony przezemnie w dniu 7 lutego 1921 r. regulamin dla Komisji, utworzonej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, do rozpatrywania zażaleń, wnoszonych przeciwko orzeczeniom Urzędu Mieszkaniowego st. m. Warszawy po myśli Ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 498).

Warszawa, d. 9 marca 1921 r. (SL. 1799/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

REGULAMIN

dla Komisji, utworzonej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, do rozpatrywania zażaleń, wnoszonych przeciwko orzeczeniom Urzędu Mieszkaniowego stoł. m. Warszawy, po myśli Ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 498).

Art. 1.

Do rozpatrywania zażaleń i odwołań od orzeczeń, wydanych przez Urząd Mieszkaniowy m. st. Warszawy, w myśl art. 8 Ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. do obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń, powołana zostaje Komisja przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Art. 2.

W skład Komisji wchodzą:

Naczelnik Wydziału Mieszkaniowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako przewodniczący, i po jednym urzędniku M. R. P. i M. S. Wojsk. z ewentualnem dalszem uzupełnieniem przez urzędnika Ministra Sprawiedliwości i Ministerstwa Zdrowia, oddanych do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 3.

Komisja zbiera się na wezwanie przewodniczącego, ilekroć tego zajdzie potrzeba, nierzadziej atoli, niż trzy razy tygodniowo. W razie nieobecności jednego z członków Komisji, przewodniczący powołuje na jego miejsce jednego z referentów Wydziału Mieszkaniowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prawem brania udziału w głosowaniu.

Art. 4.

Na posiedzeniach Komisji referuje sprawy na podstawie kompletnych aktów członek Komisji, któremu je przewodniczący przydzieli do zreferowania.

Art. 5.

Uchwały zapadają większością głosów. Delegaci M. R. P. i M. S. Wojsk. mają po jednym głosie. Referenci Wydz. Mieszk. Min. Spr. Wew. referujący sprawę, głosu nie mają, wyjąwszy wypadek, przewidziany w 2 ustępie art. 3, gdy w razie nieobecności delegata M. R. P. lub M. S. Wojsk. jeden z referentów Wydziału Mieszkaniowego powołany został zastępczo do Komisji.

Przewodniczący głosuje na końcu. W razie równego podziału głosów, rozstrzyga głos przewodniczącego. O ile to zdanie, do którego przychylił się przewodniczący nie uzyskało większości, rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych, względnie w jego zastępstwie — Podsekretarz Stanu lub Dyrektor Departamentu.

Art. 6.

Sprawy, rozpatrywane na posiedzeniach Komisji, wpisuje się do odpowiedniego wykazu, notując wniosek, względnie uchwałę Komisji. Wniosek lub uchwała musi być podpisana przez wszystkich członków Komisji.

Art. 7.

Z reguły Komisja rozpatruje sprawy, w art. 1 wymienione, na posiedzeniach zwyczajnych w składzie, przewidzianym art. 2. Jeżeli jednak chodzi o sprawy większej wagi, w szczególności zaś o takie, do których sumiennego, wszechstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia pożądane jest przesłuchanie stron interesowanych, względnie świadków, Komisja zarządza rozprawę z wezwaniem na nią stron interesowanych i świadków.

O ile strona interesowana nie staje sama, wolno jej zastąpić się przez należycie legitymowanego zastępcę.

Art. 8.

Komisja wydaje swoje orzeczenia w imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych, który upoważnia przewodniczącego do podpisywania decyzji w swojem zastępstwie.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

98.

Okólnik (475) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Kierownika przejętych Departamentów b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie pozgonnego.

W ślad za okólnikiem Nr. 437 z d. 22 stycznia 1921 r. Nr. OP. 5327/2 przesyła się do wiadomości i stosowania.

Warszawa, d. 13 marca 1921 r. (OP. 5327/4).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Uzupełniając okólnik z d. 15 grudnia 1920 r. L. 66355 w sprawie pozgonnego oznajmia Ministerstwo Skarbu, że podany tam wymiar pozgonnego, t. zn. branie za podstawę uposażenia, przyznanego ustawami z dnia 13 lipca 1920 r. (D. U. Nr. 65), należy stosować w wypadkach śmierci tych funkcjonarjuszy, którzy otrzymywali już pobory na mocy tych ustaw, względnie do takich poborów nabyli prawa, a więc do wszystkich tych funkcjonarjuszów, którzy zmarli w czynnej służbie po dniu 1 lipca 1920 r.

Przytem zaznacza się, że wobec postanowień art. 13, 32 i 46 tymczasowych przepisów służbowych „pozgonne" nie należy się rodzinom po urzędnikach i funkcjonarjuszach *pozaetatowych* (a tembardziej pracowników kontraktowych).

Warszawa, d. 21 lutego 1921 r. (L. 440 Em).

Za Dyrektora Departamentu
(—) *podpis.*

99.

Okólnik (476) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie rewizji urzędników i osób wojskowych na granicy Państwa.

Poniższy okólnik Ministerstwa Skarbu podaje się do wiadomości i ścisłego zastosowania, nadmieniając, że w razie potrzeby wywozu pieniędzy zagranicę, musi tak urzędnik cywilny, jak i funkcjonarjusz wojskowy uzyskać formalne zezwolenie, w myśl rozporządzenia z d. 7 sierpnia 1920 r. (D. U. Nr. 73 — 20 r. poz. 505) i przedstawić go granicznemu urzędowi celnemu. Bez takiego pozwolenia narażony będzie na skutki, przewidziane rozporządzeniem. Zwykłych poleceń i legitymacji służbowych nie będą urzędy celne uznawały.

Warszawa, d. 15 marca 1921 r. (BB. 171/474).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński.*

Według art. 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 73, poz. 505 — 1920) o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi, tudzież na mocy art. 3 Ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 56, poz. 347—1920), osoby, winne wykroczenia przeciwko postanowieniom i zakazom do wywozu zagranicę dewiz i sum w walutach zagranicznych, marek polskich, papierów procentowych i dywidendowych bez właściwego pozwolenia na wywóz, oprócz konfiskaty sum pieniężnych, ulegają karze więzienia, względnie aresztu i grzywny do 100.000 mk. lub jednej z tych kar.

Ze względu na to ostatnie wymienione postanowienie karne, należy osoby, winne wykroczenia, o ile są poddanymi Państwa Polskiego, oddawać miejscowej władzy bezpieczeństwa celem odstawienia do sądu pokoju, względnie sądu powiatowego, który jest jedynie uprawniony do zaopinjowania, czy oskarżonego można pozostawić na wolnej stopie. Sądowi ma urząd bezzwłocznie dostarczyć opis czynu dotyczącej sprawy.

Zastosować się do przepisów o zakazie wywozu muszą wszyscy, a zatem zarówno urzędnicy państwowi jak i osoby wojskowe bez względu na rangę. W razie ujawnienia jakiegokolwiek nadużycia lub choćby niezastosowania się do ustaw i rozporządzeń, należy z nim postąpić tak, jak z każdą inną prywatną stroną.

Na wypadek gdyby osoby wojskowe wzbraniały poddać się rewizji osobistej, a w pobliżu urzędu znajdowało się dowództwo wojskowe, należy, w myśl art. 3 Uchwały Rady Ministrów z dnia 4 października 1920 r. o ustaleniu porządku kontroli ruchu granicznego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 40, poz. 579 — 1920), zażądać asystencji tegoż i przeprowadzić rewizję w jego obecności.

Osobę wojskową, winną przekroczenia, należy oddać najbliższemu dowództwu wojskowemu z przedstawieniem przyczyny odstawienia go.

O tem należy zawiadomić bezzwłocznie podwładne urzędy celne.

Warszawa, d. 13 stycznia 1921 r. (L. 16655/DC/II/20).

Dyrektor Departamentu Ceł
(—) *Dzierzgowski.*

Za zgodność:

Kierownik Kancelarji
(—) *Zarski.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

100.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 sierpnia 1920 r. Nr. B S. 334 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 333, stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Polskiego Przemysłu Górnictwa, Handlu i Finansów" w Warszawie, ul. Chmielna 2.

101.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 7 października 1920 r. Nr. B. S. 2646 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 356, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Gdańskie", Warszawa, Krakowskie Przedmieście 7.

102.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 20 października 1920 r. Nr. B. S. 2848 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 368, stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Przytułku Św. Franciszka Salezego" w Warszawie, Al. Jerozolimskie 70.

103.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 grudnia 1920 r. Nr. P. Z. 6248 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 389, stowarzyszenie pod nazwą „Płockie Stowarzyszenie Katolickich Służących Św. Zyty" w Płocku.

104.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 3124 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 416, stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Zawodowy Pracowników Państwowych na drogach wodnych Rzeczypospolitej Polskiej" w Warszawie, Nowy Zjazd 6.

105.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. B. S 1825 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 427, stowarzyszenie pod nazwą „Konferencja Św. Wincentego à Paulo dla Kobiet", Warszawa, Grzybów 3/5.

106.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. B. S. 2408 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 430, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Fabrykantów i Sprzedawców Maszyn i Narzędzi Rolniczych", Warszawa, Chmielna 2.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 stycznia 1921 r. do 15 lutego 1921 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Piotr Hoffman—Urzędnikiem kancelaryjnym w VII stopniu służbowym.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Pomocnik Referenta Adolf Joszt — Referentem.

Władze Administracyjne I Instancji.

W Komisarjacie Rządu *na m. Warszawę:*

Ludwik Biernacki mianowany Referentem.

W Starostwach:

Mianowani Starostami:

Dr. Feliks Rybołowicz	na powiat	Białostocki.
Zygmunt Kmita	„	Suwalski.
Bronisław Nazimek	„	Szczuczyński.
Jan Urbański	„	Augustowski.
Władysław Dąbrowski	„	Ostrowski.
Zdzisław Stefański	„	Sieradzki.
Aleksander Słubczyński	„	Łaski.
St. Ref. Urzęd. Wojew. w Warszawie Stefan Boguszewski	„	Makowski.

Mianowani Referentami Starostw:

Maksymiljan de Vidal	w Warszawie.
Zygmunt Lipkau	„
Antoni Ujazdowski	„ Mławie.
Zdzisław Galotzy	„ Gostyninie.
Wacław Kopulski	„ Płocku.
Józef Boksa	„ Nieszawie.
Dr. Kazimierz Opuszyński	„ Łowiczu.
Franciszek Brzóskiewicz	„ Ciechanowie.
Antoni Rudnicki	„ Lipnie.
Feliks Duszyński	„ Mińsku Mazowieckim
Edmund Janowski	„ Sieradzu.
Hipolit Muszyński	„

Henryk Kaliński w Sieradzu.
Adam Mazowita „ Brzezinach.
Jan Łabudzki „
Antoni Barnat „ Kaliszu.
Władysław Pączkiewicz „ Łasku.
Dr. Jan Dorosz „
Gustaw Orłowski „ Wieluniu.
Kamil Schmidt „
Józef Rędziejowski „ Łodzi.

Stanisław Dąbrowski w Łodzi.
Aureljusz Strużycki „
Wiktor Gałkowski „ Sierpcu.
Stefan Obrębski „ Turku.
Leon Kolarzowski „ Piotrkowie.
Edward Wnęk „
Edmund Cebertowicz „
Bohdan Kaczorowski „ Kole.
Józef Duda „ Koninie.

Od 15 lutego do 15 marca 1921 roku.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Dr. Karol Artzt — starszym referentem.
Lenartowicz Jan — referentem.
Nieetatowi: Błeszyński Kazimierz, Szumiel Jan i Frąckiewicz Aleksander — referentami.
Pom. ref: Oreński Jerzy i Erenberg Anszel — referentami.

Nieetatowa Samborska Henryka — starszą kancelistką

Przeszedł na służbę do Ministerstwa Sprawiedliwości:

Nacz. Wydziału Stanisław Kurzyna — od 15 lutego 1921 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Edmund Zając — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Dr. Jan Wysogląd i Stanisław Namysłowski — referentami.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Kielcach:*

Włodzimierz Gniewosz, Starosta z Radomia — Inspektorem Starostw w V st. służb.
Bolesław Bilski, Naczelnik Kancelarji Głównej, posunięty z d. 1 marca 1921 r. do VII st. służbowego.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Wincenty Tyszko — Inspektorem Starostw w V st. służb.

Jerzy Grzymałowski. Rajmund Jaworowski, Aleksander Wiszniewski i Antoni Potocki — starszymi referentemi.

Bronisław Rekowski — referentem.

Ludwik Abdank-Kozubski, Nacz. Kancelarji w VII st. służb.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Władysław Salinger — starszym referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *Wołynskim:*

August Rinke — Nacz. Kancel. w VII st. służbowym.

Przeniesiony:

Referent Kazimierz Jaworowski z Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego.

Władze Administracyjne I Instancji.

W Komisarjacie Rządu *na m. Warszawę:*

Zygmunt Beczkowicz mianowany urzędnikiem etatowym w V st. służb.

W Starostwach:

Mianowani Starostami:

Tadeusz Eytner na pow. Tomaszowski.
Walery Baraniecki „ Lubelski.
Paweł Konieczny „ Sokołowski.
Józef Rudnicki „ Bialski-Podlaski.
Dr. Kazimierz Wielanowski „ Krasnostawski.
Karol Zalewski „ Lubartowski.

Stanisław Fijałkowski na pow. Chełmski.
Artur Scheel de Vietinghoff „ Rawski.
Michał Wazowski „ Radzyński.
Aleksander Dębski „ Garwoliński.

Mianowani referentami Starostw:

Rudolf Hauke w Kaliszu.
Kajetan Szaniawski „ Nieszawie.
Leon Piekutowski „ Biłgoraju.

Przeniesiony:

Starosta Zygmunt Strzeszewski z Sochaczewa do Radomia.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.